

W ZESZYCIE

– Nie wszystkie konceptualizacje, rekonstruowane na podstawie faktów językowych, tworzą językowy obraz świata, rozumiany jako utrwalona społecznie interpretacja rzeczywistości, gdyż część z nich zawiera logiczny błąd hipostazy i – być może – dlatego mówiący traktują inaczej pojęcia, a inaczej ich werbalne odpowiedniki.

– Stylistyka (w ujęciu klasycznym) nie pozwala w pełni opisać najnowszych realiów komunikacji społecznej, należy zatem zwiększać użyteczność instrumentarium stylistycznego, czego przykładem może być wyraźniejsze niż dotychczas uwzględnianie pojęcia prototypu w opisie odmian funkcjonalnych języka.

– W badaniach filologicznych coraz częściej pojawia się termin *teolinguistyka*, jednakże w polskiej literaturze językoznawczej brak dotąd szerszych opracowań teoretyczno-metodologicznych na ten temat, stąd próba ukazania zarysu teorii tej subdyscypliny i perspektyw badań w tym zakresie.

– Glottodydaktyka polonistyczna – jako dziedzina praktyczna i subdyscyplina naukowa – ma już ugruntowaną pozycję w humanistyce, edukacji akademickiej i polityce językowej, o czym świadczy m.in. monografia autorstwa W.T. Miodunki pt. *Glottodydaktyka polonistyczna. Pochodzenie – stan obecny – perspektywy*.

– Nabywanie znajomości języka polskiego przez dzieci cudzoziemców wymaga dobrej współpracy samych zainteresowanych, ich rodziców i nauczycieli w polskiej szkole, niezbędne jest tu bowiem wykształcenie właściwej kompetencji językowej, komunikacyjnej, socjolingwistycznej i kulturowej.

– W wariacie kulturalnym odmiany regionalnej języka polskiego na Wileńszczyźnie dokonały się trwale zmiany wzorów etykietalnych aktów mowy, które wynikają z sytuacji wielojęzyczności, wielokulturowości oraz tendencji – zgodnie z dyskursem litewskim – do skracania dystansu w relacjach społecznych.

– W dwudziestoleciu międzywojennym w tekstach publikowanych w „Kurierze Wileńskim” wyraźnie zaznaczały się wahania w doborze spółgłosek szeregu szumiącego, syczącego i ciszącego, znajdujące swe źródła jeszcze w okresie średniopolskim i uznawane za regionalne cechy polszczyzny na terenie Wileńszczyzny.

Metodologia badań – językowy obraz świata – kognitywizm – stylistyka – dyskurs – teolinguistyka – glottodydaktyka polonistyczna – nauczanie języka polskiego jako obcego – nabywanie znajomości języka polskiego jako obcego – polszczyzna na Wileńszczyźnie – wymowa – grzecznościowe akty mowy.

Red.